

Halil Cibran

Ermiş

—
Düşünce
Klasikleri
—

ÇEVİREN: SEMİH UÇAR

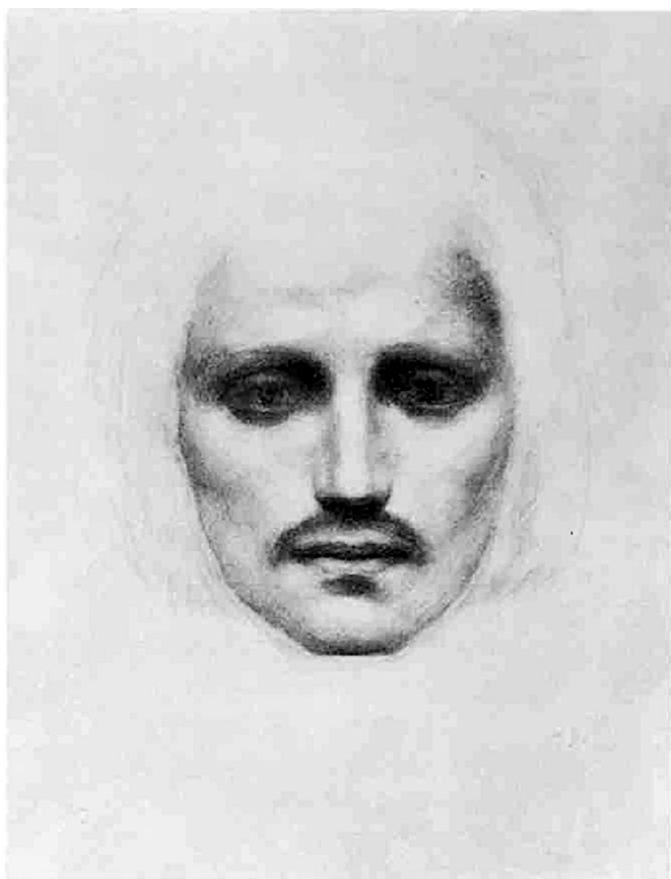

Lübnan asıllı Amerikalı felsefe yazarı, romancı, mistik şair ve ressam (6 Ocak 1883 Lübnan-10 Nisan 1931 New York) olan Halil Cibran, on iki yaşındayken ailesiyle birlikte göçtüğü Boston'dan, üç sonra annesinin isteği üzerine eğitim için Lübnan'a döndü ve Maruni Kilisesi'ne bağlı al-Hikme'ye girdi, Arapçasını geliştirdi. 1903'te yeniden döndüğü Boston'da, bir Arap göçmen gazetesi olan *el-Muhacir*'de ilk edebi denemelerini yayımlandı.

Resim bilgisini geliştirmek için 1908-1910 tarihleri arasında Paris'te kaldıktan sonra 1912'de New York'a yerleşti ve Arapça ve İngilizce edebi denemeler, öyküler yazmaya ve resim yapmaya koyuldu. Lübnan göçmenleriyle etkili bir edebiyat kulübü kurdu.

Halil Cibran'ın edebi çalışmaları ve resimleri onun dinsel ve mistik iç dünyasını yansıtır; aşk, ölüm, doğa, yurt özlemi gibi konuları işler. *Ermış (The Prophet)*, *Kum ve Köpük (Sand and Foam)* *Kırık Kanatlar (The Broken Vings)*, *Ermış'in Bahçesi (The Garden of the Prophet)*, vasiyeti üzerine Lübnan'da gömülen Cibran'ın önemli yapıtları arasındadır.

Ermis

ERMİŞ / ERMİŞİN BAĞESİ

Orijinal adı: The Prophet / The Garden of the Prophet

Yazan: Halil Cibran

İngilizceden çeviren: Semih Uçar

Yayına hazırlayan: Neclâ Feroğlu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8640-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Kitap uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Őti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B GüneŐli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ermiş

Halil Cibran

Çeviren: Semih Uçar

 Doğan
Kitap

İçindekiler

I ERMİŞ	11
13	Geminin Gelişi
19	Aşka Dair
23	Evliliğe Dair
26	Çocuklara Dair
29	Vermeye Dair
33	Yemeye ve İçmeye Dair
35	Çalışmaya Dair
38	Sevince ve Acıya Dair
40	Evlere Dair
43	Giysilere Dair
45	Almaya ve Satmaya Dair
47	Suçta ve Cezaya Dair
52	Yasalara Dair
54	Özgürlüğe Dair
56	Akla ve Tutkuya Dair
58	Acıya Dair
60	Kendini Bilmeye Dair
62	Öğretmeye Dair
64	Dostluğa Dair
66	Konuşmaya Dair
68	Zamana Dair
70	İyiye ve Kötüye Dair
73	Duaya Dair
76	Hazza Dair
79	Güzelliğe Dair
82	Dine Dair
84	Ölüme Dair
87	Veda
II ERMİŞİN BAHÇESİ	101

I
ERMİŞ

Geminin GeliŖi

YaŖadığı dönemin Ŗafağı, Seçilmiş ve Sevgili El Mustafa, Orphalese kentinde on iki yıl, dönüp onu doğduğu adaya geri götürecek gemisini beklemiŖti.

On ikinci yıl, hasat ayı eylln yedinci günü surların dıŖındaki tepeye tırmanıp denize doğru baktı ve gemisinin sisler içinde geldiğini gördü. O an kalbinin kapıları bir anda açıldı. Sevinci denizleri aŖtı. Gözlerini kapatıp ruhunun sessizliğinde dua etmeye baŖladı.

Fakat tepeden inerken içine bir hüzün kt ve Ŗunlar geçti yüreğinden:

“Nasıl gideyim huzur içinde ve elemsiz? Hayır, tek bir yara izi olmadan ruhumda, gidemem bu Ŗehirden. Uzundu surları içinde acıyla geçirdiğim günler. Uzundu yalnız geçen geceler. Kim acısını ve yalnızlığını bırakıp gidebilmiŖ ki hiç içi sızlamadan?”

Ruhumdan çok fazla parça Ŗatım bu sokaklara. okadır hasretimin Ŗu tepelerde ıplacık dolaŖan çocukları. Ayrılamm Ŗimdi onlardan, yüreğimde ağırlık, içimde bir sızı duymadan. Bugün üstümden bir giysiye değil, kendi ellerimle derimi çıkarıp atıyorum. Ardımda ben bir dŖnce değil, açlık ve susuzlukla tatlanmıŖ bir yürek bırakıyorum.

Ama daha fazla oyalanamam artık.

Her şeyi kendine çağırın deniz beni çağırıyor. Yola çıkmam gerek.

Çünkü kalmak, donmak, kristalleşmek ve bir kalıba hapsolmek demektir, saatler geceleyn yaksa bile.

Buradaki her şeyi seve seve yanımda götürürdüm. Ama nasıl götürüyüm?

Bir ses, ona kanat vermiş dili ve dudakları taşıyamaz. Kendi başına bulmak zorundadır esîri.

Tek başına ve yuvası olmadan uçacaktır kartal güneşe.”

Tepenin eteklerine ulaştığında, El Mustafa tekrar denize doğru döndü ve gemisinin, pruvasında memleketinin insanları denizcilerle limana yaklaşmakta olduğunu gördü.

Ruhu haykırdı onlara ve şöyle dedi:

“Kadim Ana'mın oğulları, ey siz meddücezirlere süvarileri,

Ne çok yelken açtınız düşlerimde.

Ve şimdi de uyanışında geliyorsunuz, ki rüyadan derin bir rüyamdır bu.

Hazırım gitmeye, isteğim yelken açmış, rüzgârı bekliyor.

Bu sakın havada son bir nefes çekeceğim içime, geriye dönüp sevgi dolu son bir bakış daha atacağım ve sonra aranızda olacağım, denizciler arasında bir denizci.

Ve sen, ey engin deniz, gözüne uyku girmeyen ana,

nehre ve akarsuya tek başına huzur ve özgürlük bahşeden...

Bu su son bir kez daha kıvrılacak, son bir mırıldanma bu açıklıkta ve sonra sana geleceğim, hudutsuz bir damla hudutsuz bir okyanusa karışacak.”

Derken yürürken uzakta, tarlalarını ve bağlarını bırakıp şehrin kapılarına koşan adamlar ile kadınlar gördü. Onun ismini çağıran seslerini ve bir tarladan ötekine bağırıp birbirlerine gemisinin gelişini haber verdiklerini duydu ve kendi kendine şöyle dedi:

“Yoksa bu ayrılık günü toplanma günü mü olacak?

Akşamımın gerçekte şafağım olduğu mu söylenecek?

Peki ne vereceğim sabanını çizinin orta yerinde bırakana veya üzüm presinin çarkını durdurana? Kalbim, toplayıp onlara verebileceğim meyvelerle yüklü bir ağaç mı olacak?

Yoksa arzularım, bardaklarını doldurabileceğim bir pınar gibi mi akacak?

Her Şeye Kadir Olan'ın tellerine dokunabileceği bir arp mı, yoksa içime üfleyebileceği bir flüt müyüm ben?

Sessizliği arayanım ben ve nasıl bir hazine buldum sessizlikte, güvenle dağıtabileceğim?

Bugün hasat günümse eğer, hangi hatırlayamadığım mevsimlerde, hangi tarlalara ekтім tohumlarımı?

Bugün gerçekten de fenerimi yukarı kaldırdığım günse eğer, içinde yanacak benim alevim değildir.

Ben fenerimi boş ve sönük bir halde kaldıracağım. İçini gecenin muhafızı dolduracak yağla ve yakacak onu aynı zamanda.”

Bunları dile dökü El Mustafa. Ama kalbinde çokça şey, söylenmeden kaldı. Çünkü daha derinlerdeki sırrını kendisi söyleyemezdi.

Şehre girdiğinde herkes onu karşılamaya geldi. Hepsi sanki bir ağızdan ona sesleniyordu.

Şehrin yaşlıları öne çıkıp şunları söylediler:

“Bizi bırakıp gitme.

Alacakaranlığımıza öğle vakti oldun. Gençliğin, bize kurulacak hayaller verdi.

Bizim için bir yabancı veya bir konuk değil, oğlumuz, yürekte sevdiğimizisin.

Yüzüne aç bırakma gözlerimizi.”

Derken rahip ve rahibeler konuştu:

“Denizin dalgalarının bizi ayırmasına, aramızda geçirdiğin yılların bir anıya dönüşmesine izin verme.

Ruhun aramızda dolaştı. Gölgen yüzümüze vuran bir ışık oldu.

Çok sevdik seni. Ama dilsizdi sevgimiz ve örtülerle örtülmüştü üzeri.

Fakat şimdi haykırıyor sana ve bütün çıplaklığıyla önünde duruyor.

Ki hep böyledir: Ayrılık saati gelip çatana dek kendi derinliğini bilmez sevgi.”

Sonra diğerleri de gelip ona yalvarmaya başladı. Fakat cevap vermedi onlara. Sadece başını eğdi ve yakınında duranlar göğsüne düşen gözyaşlarını gördü.

O ve ahali, mabedin önündeki büyük meydana doğru yürüdüler.

Derken tapınaktan, El Mitra adında bir kadın çıktı. Bir kâhindi.

El Mustafa kadına aşkın bir şefkatle baktı. Çünkü şehre geleli daha bir gün olmuşken onu bulan ve inanan ilk kişi bu kadın olmuştu. El Mustafa'yı şu sözlerle selamladı:

“Ey Tanrı'nın peygamberi, en yüce olanın arayışında uzun zamandır yokluyordun mesafeleri gemin geliyor mu diye. Şimdi artık geldi gemin ve sen gitmelisin.

Derindir hatıralarının ülkesine, en büyük arzularının meskenine duyduğun özlem. Ve ne sevgimiz bağlayabilir seni ne de ihtiyaçlarımız burada tutabilir.

Ama bizden ayrılmadan önce senden bizimle konuşmanı ve hakikatinden bize bahşetmeni istiyoruz.

Biz de onu çocuklarımıza aktaracağız, onlar da kendi çocuklarına. Bu sayede, yok olup gitmeyecek.

Yalnızlığında gündüzleri bizimle nöbet bekledin, uyanıkken uykumuzun gülüş ve ağlayışlarını dinledin.

Şimdi bu yüzden, bizi bize göster ve doğum ile ölüm arasında sana gösterilmiş ne varsa anlat bize.”

El Mustafa cevap verdi:

“Ey Orphalese halkı, şimdi bile ruhlarınızda gezinen şey dışında başka neden söz edebilirim ki?”

Aşka Dair

“O zaman bize Sevgi'den söz et” dedi El Mitra.

El Mustafa başını kaldırıp orada toplanmış insanlara baktı. O anda hepsini bir sessizlik sardı. Ve yüksek sesle konuşmaya başladı:

“Aşk işaret edip de çağırırsa sizi peşine düşün onun, Yolları sarp ve taşlık olsa da.

Kanatları sarıp sarmalarsa sizi teslim olun ona,
Tüyleri arasında saklı kılıç sizi yaralayacak olsa da.

Ve size bir şey derse inanın ona,
Kuzey rüzgârının bahçeyi yıkıp geçmesi gibi, düşle-
rinizi sesiyle paramparça edebilecek olsa da.

Çünkü taçlandırdığı gibi çarmıha da gerer sizi aşk.
Büyüttüğü gibi budar da sizi aşk.

Doruklarınıza yükselip, güneşte titreşen en körpe dallarınızı sevip okşadığı gibi, köklerinize inip, toprağa sınımsız tutundukları yerden sarsabilir de onları aşk.

Mısır demetleri gibi derer sizi kendine,
Mısır döver gibi dövüp çıplak bırakır sizi aşk.

*Halil Cibran'dan, insan ilişkileri
üzerine dersler...*

Birlikteliğiniz içinde birbirinize alanlar
bırakın. Bırakın semanın rüzgârları
dans etsin aranızda. Birbirinizi sevin
ama aşkınızın sizi zincirlemesine
izin vermeyin... Birbirinizin kadehini
doldurun ama bir bardaktan içmeyin.
Birbirinize ekmeğinizden verin ama
aynı somundan yemeyin.

Tavsiye edilen
KDV'siz
satis fiyatı

₺ 12,90

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8640-2

9 786050 986402

Doğan
Kitap